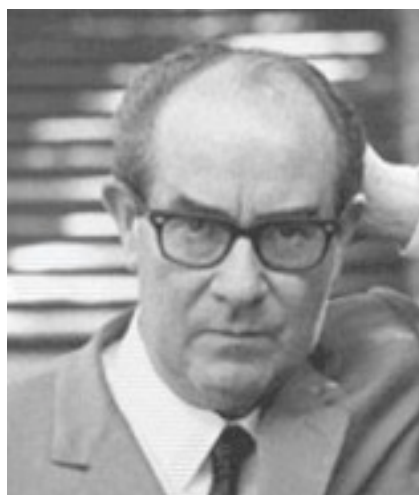


# Poetes

Guillem Terribas



El 30 de novembre de 1984 va morir Joan Vinyoli. Tot i conèixer poc la seva poesia (he de confessar que no sóc gaire lector i amant de la poesia) ni la seva persona, havia sentit parlar molt bé d'ell. A més, feia poc que l'editor Xavier Folch li havia publicat un llibre de poemes que va tenir unes molt bones crítiques. Els bons lectors de poesia van agrair la publicació d'aquell llibre anomenat *Domini màgic*. Aquell mateix dia vaig dedicar una bona part de l'aparador de la llibreria a la seva obra.



Joan Vinyoli

Un mes després d'haver fet l'exposició la vaig treure i vaig endreçar els llibres de Joan Vinyoli a la secció de poesia. Però una vegada enllestida la feina va entrar a la llibreria el poeta Juan Luís Panero. Era la primera vegada que el veia de viu i en persona. El vaig reconèixer per la seva participació en la coneguda pel·lícula de Jaime Chavarrí *El desencanto*, una pel·lícula que em va marcar molt i em va sorprendre gràticament, no només pel seu contingut, sinó també per la manera d'explicar la història de la família Panero, entre cinema i documental, amb un blanc i negre que no era gens normal en aquella època.

Doncs, això, que em va sorprendre l'entrada "triomfal" i silenciosa d'en Juan Luís Panero. No va dir res, va donar unes quantes voltes per la llibreria mirant i fullejant algun llibre dels exposats damunt les taules. Jo l'observava discretament. No hi havia ningú més a la llibreria, només ell i jo. Era mig matí, un dia entre setmana. Al cap d'una estona -per a mi va ser llarga-, suposo que devien ésser uns quants minuts, en passar pel meu costat, en Panero em diu: "Es curiós que en una llibreria com esta no haya ningún rincón dedicado al recuerdo del gran poeta catalán Juan Vinyoli, que hace un mes que nos dejó." Vaig quedar blanc i indignat (interiorment), sense saber què dir-li. De seguida vaig explicar-li que feia un moment acabava de desmuntar un aparador dedicat precisament a Vinyoli, però allò sonava més a excusa que a veritat.

D'aquesta primera trobada i conversa amb en Panero, i amb en Vinyoli com a rerefons, es va iniciar una llarga amistat amb el poeta castellà, que viu a Torroella de Montgrí, i que encara avui dura.

Uns anys més tard, en els actes paral·lels que la Llibreria 22 organitza amb la sala La Planeta, les Propostes de poesia, dins el Premi de Novel·la Curta Just M. Casero, vàrem convidar l'actor Lluís Soler perquè ens representés el seu espectacle en solitari sobre poemes de Joan Vinyoli. Per a tal esdeveniment vaig convidar en Juan Luis Panero a veure la representació. El vaig col·locar a primera fila. En acabar l'espectacle -en Lluís Soler va estar, com sempre, perfecte-, vaig acompanyar el poeta a saludar l'actor. En Panero va estar correcte, li va fer algun comentari sobre alguns dels poemes que havia interpretat i es van acomiadar. Després el vaig acompanyar, com

he fet moltes vegades, amb el meu cotxe, cap a Torroella. Durant el trajecte, en Panero em va comentar que no li havia agradat l'escenografia que havia triat Lluís Soler per acompanyar l'espectacle, que consistia en tot de botelles buides de diverses marques de vins i licors. Que en Vinyoli bevia era sabut, em va dir Juan Luis Panero, però que tampoc n'hi havia per tant, no calia posar en primera línia una debilitat que tenim molts mortals, i que el més important de Vinyoli no era el que bevia sinó el que escrivia.



Juan Luis Panero

Ara fa cosa d'un any, després de diverses cites ajornades, i no per culpa meva ni d'en Panero, que sempre és a Torroella esperant a ningú, vaig acompanyar en Pep Solà Bohigas a veure'l a Torroella. Amb en Pep havíem parlat molt sobre la biografia que estava fent de Joan Vinyoli i la relació d'amistat entre Vinyoli i Panero. Aquell dia, en Pep li va poder entregar el seu llibre, *La bastida dels somnis. Vida i obra de Joan Vinyoli*, editat per Curbet Edicions dins la col·lecció Fundació Valvi. Un estudi seriós i profund sobre la vida i l'obra de Joan Vinyoli en què en Pep va treballar durant anys, i que va encantar al poeta. Aquella tarda, a Torroella, a casa d'en Panero vaig poder assistir, com altres vegades amb altre gent, a una mena de classe de literatura. En aquesta ocasió, entre dues persones conegedores de la vida i obra de Joan Vinyoli.